

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **International Pharmaceutical Corporation, a. s.**, IČO 25839136
sídlem Brněnská 315/4, 500 12 Hradec Králové
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Šnajbergem
sídlem Václavské náměstí 807/64, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2017, č. j. 54166/17/5300-21442-809464,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí (dodatečnému platebnímu výměru) vydanému dne 21. 2. 2017 Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“). Správce daně

doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden 2012 ve výši 440 000 Kč, zároveň mu uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně.

2. Důvodem doměření DPH bylo neuznání žalobcem nárokovaného odpočtu daně z přijatého zdanitelného plnění od společnosti GROUP ANALYSIS s.r.o. (dále jen „GA“). Správce daně neuznal nárok na odpočet daně uplatněný z žalobcem předloženého daňového dokladu, jelikož žalobce neprokázal, že plnění na něm deklarované (zpracování grafického návrhu obalů na vlastní produktovou řadu včetně vyhotovení textů dle platné legislativy) přijal od plátce uvedeného na předmětném dokladu. Žalobce tak nesplnil podmínky stanovené v § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí ke shodnému závěru.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Podle žalobce správce daně a žalovaný opomíjí důkazní prostředky, které jim žalobce předložil. Pokud by je řádně hodnotili, museli by dojít k závěru, že předmětné zdanitelné plnění bylo poskytnuto, a to společností GA. Žalobce zdůraznil, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu může v daňovém řízení k prokázání určitých skutečností postačovat i řetězec nepřímých důkazů, které jsou v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, že z nich je možno vyvodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru.
4. Vedle důkazů provedených správcem daně žalobce navrhuje provedení důkazu audiozáznamy výpovědi PharmDr. M. M., předsedy představenstva žalobce, a Ing. J. S., které byly učiněny v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 40 T 16/2015. Těmito důkazy bylo podle žalobce bez důvodných pochybností prokázáno, že grafické návrhy obalů mu byly poskytnuty společností GA.
5. Žalobce dále odkázal na protokol z ústního jednání vedeného správcem daně dne 12. 12. 2014, v němž je zaznamenána výpověď pana M. v daňovém řízení. Z této výpovědi vyplývá, že pan M. se s celým grafickým návrhem obalů spoléhal na pana S. Důvodem této spolupráce byla důvěra mezi uvedenými osobami z předchozích obchodních projektů. Pozice pana S. ve vztahu k žalobci (resp. k panu M.) byla taková, že v daném obchodní vztahu vystupoval jako prostředník mezi uvedenými subjekty a zároveň jako subdodavatel společnosti GA, která grafický návrh obalů vypracovala. Z audiozáznamů výpovědi před Městským soudem v Praze zároveň vyplývá, že pan S. veškerá plnění uskutečňoval sám či za pomoci pana P. Plnění byla následně fakturována subdodavatelsky na společnosti, které vystupovaly jako generální dodavatel, tj. i na společnost GA, se kterou pan M., prostřednictvím pana J. S., uzavřel smlouvu a od níž si objednal předmětné plnění.
6. Z výsledků pana S. a pana M. dále vyplývá, že pan M. velice dlouho prověřoval pana S. Jejich schůzky trvaly více než 5 měsíců, teprve poté pan M. pověřil pana S. prvním projektem. Před započítím spolupráce s danou společností od pana S. si pan M. ještě zkontroloval společnosti z veřejně dostupných informačních zdrojů. Nemohl tudíž porušit péči řádného hospodáře. Případný nesoulad ve struktuře společnosti GA nemůže být žalobci přičítán k tíži. Žalobce neměl povinnost (ani právo) řešit vnitřní strukturu společnosti GA. Z uvedených výsledků také vyplývá, že grafické návrhy obalů měl na

starosti pan S., přičemž s panem M. na tomto projektu strávili dlouhý čas, což by jistě bylo zbytečné, kdyby se jednalo o fiktivní plnění.

7. Ve vztahu k otázce, proč byly grafické návrhy obalů zpracovány prostřednictvím subdodavatele společnosti GA, vyplývá z výsledku pana S., že tento způsob mu zaručoval možnost uzavření smluv a spolupráce s jeho klienty bez nutnosti měnit jejich dodavatele. Pan S. tedy zajišťoval klienty a zadání práce, kterou následně odvedl sám či prostřednictvím subdodavatele. Následně byla tato činnost fakturována společností, které vystupovaly jako generální dodavatel, v daném případě společnosti GA.
8. Žalobce také namítl, že jiné důkazní prostředky než ty, které již předložil, nemá, neboť většina podkladů, které měl k dispozici, byla zabavena Policií ČR. Zabavená dokumentace přitom nebyla vrácena vcelku. Značná část podkladů zabavených Policií ČR tak není ani součástí trestního spisu. Policie ČR zabavila rovněž počítač pana M., který byl následně vrácen poškozený, a to nejspíše v důsledku neodborné manipulace ze strany Policie ČR. Další důkazní prostředky (tj. všechny objednávky, včetně doplňující korespondence, všechny studie poskytnuté v elektronické podobě a v konkrétním případě i jednotlivé verze návrhů obalů interní produktové řady) tak musí být v držení Policie ČR. Žalobce proto navrhl správci daně i žalovanému jiné důkazní prostředky ve formě svědeckých výpovědí a audiozáznamů z hlavního líčení. Finanční orgány nicméně tyto důkazy odmítly pro nadbytečnost.
9. Žalobce dále polemizuje s jednotlivými tvrzeními obsaženými v napadeném rozhodnutí žalovaného. K tvrzení, podle něž pan M. nedokázal uspokojivě vysvětlit, proč jednal s panem S. a proč se nezajímal o vnitřní poměry ve společnosti GA, odkázal na audiozáznamy výpovědí z řízení před trestním soudem (viz výše). V souvislosti s tím, že žalovaný nepovažoval vyjádření pana M. za důvěryhodné, žalobce namítl, že důkazní břemeno v takovém případě přešlo zpět na žalovaného. Ten tedy musí prokázat, v jakém rozsahu je výpověď pana M. lživá (nedůvěryhodná), neboť poukaz na nepředložení písemného důkazu (např. business plánu) nelze považovat za odůvodnění takového závěru.
10. V bodě 23 napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil k zadání a konkretizaci uskutečnění grafického návrhu obalů. Podle žalobce přitom ale nebral v potaz vyjádření pana M. a ztotožnil text objednávky s jednáními, ke kterým docházelo mezi panem M. a panem S. v průběhu zpracování grafického návrhu obalů. Žalovaný uvedl, že pan M. nepostupoval s péčí řádného hospodáře, aniž by vzal v potaz obchodní zvyklosti a zavedenou praxi jednotlivých osob. V bodě 29 svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že objednávka byla stručná, neobsahovala doplňující informace a tím došlo k porušení péče řádného hospodáře. Nebere tak v potaz zavedenou praxi stran a skutečnost, že mezi panem M. a panem S. docházelo i k ústnímu předávání pokynů.
11. Ze skutečnosti, že společnost GA neužívala svůj bankovní účet pro platby třetím osobám (resp. subdodavatelům), nelze dle žalobce vyvozovat závěr, že neměla žádné subdodavatele (body 36 a 37 rozhodnutí žalovaného). Žalovaný dále v bodech 42 až 45 svého rozhodnutí poukázal, s odkazem na vyjádření L. L., M. L., R. P. a V. B., na neexistenci výkonu běžné podnikatelské činnosti společnosti GA. Tento generalizující závěr vztáhl i na grafický návrh obalů, aniž by předložil jediný důkaz, že společnost GA grafický návrh obalů nevytvořila (byť prostřednictvím subdodavatele).

12. V bodě 40 (v souvislosti s bodem 58) rozhodnutí žalovaný odkázal na informace získané z diplomové práce Mgr. P. M. „*Vstup nového produktu na farmaceutický trh*“ obhájené v roce 2014. Informace obsažené v této diplomové práci týkající se grafického návrhu obalů považuje *prima facie* za důvěryhodnější než ostatní důkazy, zvláště ty předložené žalobcem. Návrh žalobce na provedení důkazu výpovědi autora diplomové práce ale žalovaný odmítl pro nadbytečnost, ačkoliv by výpověď autora osvětlila, že v diplomové práci byla užita ilustrační data. Poskytnutí skutečných dat osobám mimo žalobce by bylo v rozporu se zásadou péče řádného hospodáře, jakož i s povinností loajality.
13. V bodě 62 svého rozhodnutí se žalovaný odvolává na svědeckou výpověď F. V. a na excelové tabulky, aniž by uvedl, jak se vztahují k daňovému dokladu posuzovanému v této věci či ke grafickému návrhu obalů. Dle výpovědi pana V. se mělo jednat o jeho soukromé tabulky, pan M. o jejich existenci nic nevěděl. Vyplácené částky, které z těchto tabulek mají vyplývat, nic neznamenají. Předmětné tabulky ani nezachycovaly žádné informace týkající se společnosti GA.
14. V bodě 54 rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že pan M. jednal s vědomým úmyslem při zajišťování „daňové optimalizace“. K tomu ale nepředložil jediný důkaz. V bodech 63, 65 a 66 se žalovaný opět pasoval do role trestního soudu, neboť došel k závěru, který je předmětem stále probíhajícího trestního řízení, a to že finanční prostředky se vracely odběratelům, kteří si takto „optimalizovali“ svou daňovou povinnost. Pan M. ale dosud nebyl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu. Žalovaný tak má za prokázané skutečnosti, které přísluší hodnotit pouze trestnímu soudu, čímž se dopustil porušení § 99 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“).
15. Žalobce dále namítl, že podle judikatury Ústavního soudu i za situace, kdy skutečným dodavatelem byl jiný subjekt, než subjekt uvedený na dokladech (což ovšem není tento případ), je třeba umožnit daňovému subjektu prokázat skutečné výdaje jinými prostředky.
16. Žalobce poukázal také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž si daňové orgány musí být vědomy specifik důkazu protokolem o výpovědi obviněného majícího původ v trestním řízení a musí vždy zvažovat, zda je tento důkaz v souladu s dalšími důkazy získanými v daňovém řízení. Výslech obviněného je totiž prostředkem obrany obviněného, který tak může uvádět i nepravdu. Zároveň platí, že správce daně se nejprve musí pokusit znovu získat výpovědi svědků a veškeré relevantní důkazy. Důkazy získané v trestním řízení si správce daně může vyžádat pouze v případě, že tyto důkazy nelze v rámci daňového řízení zajistit.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a repliky žalobce

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce vytrhává jednotlivá zjištění z celkového kontextu napadeného rozhodnutí a zkresluje závěry žalovaného a správce daně. Například žalovaný nikde neuvedl, že se pan M. dopustil trestného činu zkrácení daně. O panu M. bylo vždy pojednáváno jako o obviněném z trestného činu zkrácení daně, správní orgány nikde nekonstatovaly, že se trestný čin stal. Nemohlo tak dojít k porušení § 99 odst. 2 daňového řádu.
18. K namítanému využití důkazů z trestního řízení žalovaný uvedl, že prvotní pochybnosti ohledně oprávněnosti nárokováného odpočtu vzbudilo jednak jednání pana M., který podal dne 5. 11. 2013 dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob z

důvodu „účetní opatrnosti“ vzhledem k trestnímu stíhání obchodního partnera, dále pak trestní stíhání samotného pana M., předsedy představenstva žalobce. Nicméně správce daně prováděl v daňovém řízení vlastní dokazování. Využil přitom i informace z trestního řízení, zároveň však dostal zásadě bezprostřednosti daňového řízení, neboť veškeré důkazní prostředky byly žalobci zpřístupněny. Žalovaný v této souvislosti dále odkázal na vymezení podmínek, za kterých jsou výpovědi a jiné dokumenty z trestního řízení použitelné v daňovém řízení, obsažené v judikatuře Nejvyššího správního soudu. V případě žalobce byly všechny tyto podmínky splněny. Žalobce v rámci daňového řízení nevnesl přímý požadavek na zopakování svědeckých výpovědí (svědků L., L., B. a P.), které byly převzaty z trestního řízení, ani neuvedl, co by takovými svědeckými výpověďmi mělo být v daňovém řízení prokázáno. Potřeba zopakování těchto svědeckých výpovědí pak nevyplynula ani z žádných jiných okolností daňového řízení. V podrobnostech žalovaný odkázal na bod 55 napadeného rozhodnutí. Objem důkazních prostředků získaných z trestního řízení je navíc oproti ostatním důkazním prostředkům marginální, což odpovídá požadavkům uvedeným v nálezů Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02.

19. K navrženému důkaznímu prostředku formou audiozáznamu výsledku pana S. žalovaný odkázal na bod 70 napadeného rozhodnutí. Správce daně pana S. předvolal, nicméně tento využil svého práva odmítnout vypovídat v daňovém řízení, neboť tato výpověď by mohla být využita v trestním řízení vedeném proti jeho osobě. K navrženému důkaznímu prostředku formou audiozáznamu výsledku pana M. žalovaný odkázal rovněž na bod 70 svého rozhodnutí. Konstatoval, že záznam výsledku pana M. je pouhým tvrzením o skutkovém stavu, tak jak jej prezentuje žalobce. V případě, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet, však nepostačuje, aby tento daňový subjekt svá tvrzení uváděná v daňovém přiznání o nárokovaném odpočtu prokazoval opět svými tvrzeními uváděnými v trestním řízení. Podle žalovaného si žalobce navíc protiřečí. Na jednu stranu brojí proti používání důkazů z trestního řízení, na druhou stranu sám navrhuje důkazní prostředek, který byl v trestním řízení pořízen.
20. Také další žalobní námitky jsou dle žalovaného nedůvodné. Žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na zprávu o daňové kontrole.
21. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž dále polemizoval s jeho závěry. Nad rámec argumentace obsažené v žalobě zde žalobce namítl, že správce daně nemohl řádným způsobem unést své důkazní břemeno ve vztahu k prokázání důvodnosti a závažnosti svých pochybností. Tvrzené pochybnosti ohledně předložených daňových dokladů totiž založil výhradně na důkazech získaných z trestního spisu, nikoliv na své vlastní vyhledávací činnosti. Porušil tak zásadu bezprostřednosti a zásadu součinnosti. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009 – 57, podle něž důkazy mající původ v trestním řízení nemohou být jedinými rozhodujícími důkazy, kterými by správce daně unesl své důkazní břemeno zpochybňující účetnictví daňového subjektu.

IV. Ústní jednání

22. Během soudního jednání, které se uskutečnilo dne 12. 2. 2020, předně zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a pověřený pracovník žalovaného odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. K dotazu soudu, zda trvá na návrzích na doplnění dokazování uplatněných v žalobě, zástupce žalobce uvedl, že bere zpět návrh na

provedení svědecké výpovědi technického ředitele žalobce, Ing. D. S. Setrval však na návrhu na provedení důkazu audiozáznamy výpovědi PharmDr. M. M. a Ing. J. S., které byly učiněny v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 40 T 16/2015. Krajský soud tomuto důkaznímu návrhu nevyhověl, považoval za nadbytečné vyžadovat od Městského soudu v Praze audiozáznamy výpovědi pana M. a pana S. Jedná se o důkazní návrhy, které žalobce uplatnil již v daňovém řízení. Jestliže by soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí shledal, že tyto důkazy měly být provedeny v daňovém řízení a že jejich neprovedení představuje takovou vadu řízení, která může mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, soud by zrušil dané rozhodnutí a uložil správnímu orgánu, ať své pochybení napraví. Prováděním těchto důkazů v soudním řízení by soud nahrazoval činnost správního orgánu, což není jeho úkolem.

V. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Žalobu shledal nedůvodnou.
24. Krajský soud předesílá, že nepovažuje za účelné podrobně vyvracet jednotlivé žalobní námítky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce. Spíše proti nim hodlá postavit vlastní ucelený argumentační systém, ve smyslu závěrů vyslovených v nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30). Rozsah reakce soudu na konkrétní námítky je totiž spjat s otázkou hledání míry, respektive poměrnosti či adekvátnosti odůvodnění ve vztahu k námitkám. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Zejména u velmi obsáhlých podání by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, a ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015 – 71).
25. Jádrem sporu v posuzované věci je otázka, zda žalobce uplatnil v souladu se zákonem nárok na odpočet daně, který má základ v daňovém dokladu vystaveném společností GA, s uvedeným předmětem plnění „zpracování grafického návrhu obalů na vlastní produktovou řadu včetně vyhotovení textů dle platné legislativy“ (dále též pouze „grafický návrh obalů“). Žalobce si na základě uvedeného daňového dokladu č. 2012001, respektive evidenční č. 120100021, v rámci daňového přiznání k DPH za leden 2012 nárokoval odpočet daně ve výši 440 000 Kč (základ daně 2 200 000 Kč).
26. Z daňového spisu krajský soud zjistil, že dne 5. 11. 2013 žalobce podal dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2012, v němž zvýšil základ daně z příjmů o 2 200 000 Kč na základě předmětné faktury, daňového dokladu č. 120100021. V rámci vyhledávací činnosti prováděné před zahájením daňové kontroly poté správce daně nahlédl do trestního spisu, z něž zjistil, že PharmDr. M. M. je stíhán pro dílčí skutky pokračujícího zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Pan M. byl obviněn z toho, že jako statutární orgán žalobce a dalších obchodních společností po předchozí dohodě s Ing. J. S. úmyslně zahrnul do daňových přiznání k DPPO jako

daňově uznatelné výdaje a do daňových přiznání k DPH jako přijatá zdanitelná plnění s nárokem na odpočet daně fiktivní faktury – daňové doklady od různých dodavatelů, mj. i od společnosti GA. Předmětem plnění dle těchto faktur měla být např. marketingová podpora, vytváření strategií, průzkumy trhu, zhodnocení projektů, reklamní činnost, různé analýzy a strategická poradenství. Do protokolu o výsledku obviněného pan M. uvedl, že pokud se týká DPPO, tak doznává, co je mu kladeno za vinu. Celou záležitost bral jako běžnou daňovou optimalizaci, nedomníval se, že se jedná o něco nezákonného. Co se týče DPH, tak se pan M. domnívá, že státu nemohla vzniknout žádná škoda, protože daňová povinnost byla snížena na straně odběratelů o stejnou částku, o jakou byla zvýšena na straně dodavatelů.

27. Správce daně v návaznosti na uvedená zjištění zahájil u žalobce dne 3. 4. 2014 daňovou kontrolu DPH za zdaňovací období březen 2011 a leden 2012 (v případě období březen 2011 správce daně prověřoval žalobcem nárokováný odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění od společnosti AINRING s.r.o. – rozhodnutí o doměření daně vydané ve vztahu k tomuto plnění je předmětem přezkumu v řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 31 Af 11/2018).
28. Při ústním jednání konaném dne 12. 12. 2014 pan M. k dotazu správce daně, zda potvrzuje svou výpověď uvedenou v protokolu o výsledku obviněného, popřel svoje doznání. Uvedl, že se doznal pouze k tomu, že šly zpět nějaké „provize“, a to ve výši odhadem 90 až 95 % ze základu daně fakturovaných částek (nikoliv ale v případě nyní posuzovaného plnění). Faktury pro něj nebyly fiktivní, plnění na jejich základě proběhlo. V nyní posuzovaném případě bylo cílem zakázky vytvoření vlastní produktové řady doplňků stravy. Pan S. celý projekt vymyslel a zrealizoval do fáze, kdy žalobci předal finální grafickou podobu obalů v elektronické formě. Dále pan S. navrhl konkrétního výrobce (společnost Favea), skladbu produktové řady, velikost balení, navrhl schválené zdravotní tvrzení na obalech. Ve vztahu k dané obchodní transakci nebyla uzavřena žádná písemná smlouva, cena nebyla nikde písemně dohodnuta. Žalobce na základě předmětného plnění zvýšil čistý zisk ze 741 000 Kč v roce 2012 na 1 049 000 Kč v roce 2013 při úspěšnosti záchytu (poměr prodejů výrobků vlastní produktové řady se stejnými výrobky konkurence v jeho lékárnách) 40 %. Projekt tedy považuje za úspěšný. Jména L. L. (jednatel společnosti GA) a M. L. (jediný zaměstnanec společnosti GA) panu M. nic neříkala.
29. Žalobce svá tvrzení dokládal (vedle zmíněného daňového dokladu – faktury č. 120100021) vzorky vlastní produktové řady zabalené v papírových krabičkách (např. C-komplex, B-komplex, Imuno-komplex) a kopiemi dokumentace k vlastní produktové řadě týkající se grafických návrhů (výtisky návrhů obalů krabiček na produktovou řadu „IPC Komplex“, ukázkami náčrtů některých nápisů na krabičkách, návrhy vizuální podoby názvů doplňků stravy, které měly být uvedeny na krabičkách atd.). Dále předložil správci daně seznam schválených zdravotnických tvrzení, ze kterého mělo být výrobcům potravinových doplňků zřejmé, jaká tvrzení lze na jejich obalech uvádět, kopie přehledu prodeje vlastní produktové řady v roce 2013 a objednávku ze dne 1. 11. 2011. Tato objednávka byla učiněna písemnou formou a sestávala z jediné věty: „Objednáváme si u vás zpracování grafického návrhu obalů na vlastní produktovou řadu včetně vyhotovení textů dle platné legislativy“. Žalobce předložil rovněž bližší nevysvětlený text zachycující komunikaci, která patrně probíhala v souvislosti s přípravou obalů na předmětnou produktovou řadu.

30. Pan S. odmítl v daňovém řízení vypovídat jako svědek, neboť by jeho výpověď mohla být využita proti jeho osobě v trestním řízení. Společnost GA na výzvu správce daně k poskytnutí listin a věcí nereagovala. Správci daně se nepodařilo ani zjistit, zda z předmětného plnění přiznala a odvedla daň. Z odpovědi dožádaného správce daně toliko vyplynulo, že společnost GA je nekontaktní, v období prosinec 2011 až červen 2012 měla evidovaného jednoho zaměstnance a daň ze závislé činnosti a funkčních požitků za tohoto zaměstnance byla nulová. Osobní náklady dle výkazu zisku a ztrát společnosti GA ke dni 31. 12. 2011 činily 11 000 Kč.
31. Od společnosti Československá obchodní banka, a.s., u níž měla společnost GA vedený bankovní účet, správce daně zjistil, že daný účet byl založen dne 7. 9. 2011 a zrušen dne 31. 8. 2012. Dne 31. 1. 2012 společnost GA přijala na svém bankovním účtu od žalobce částku 2 640 000 Kč. Téhož dne jednatel společnosti GA L. L. provedl hotovostní výběr částky 600 000 Kč a následující den hotovostní výběr částky 2 000 000 Kč. Za dobu existence účtu na něj přišly ještě finanční prostředky od několika dceřiných společností žalobce, které byly také obratem vybrány v hotovosti panem L. Dalšími položkami na kreditní straně uvedeného bankovního účtu byla už jenom dvě plnění od pojišťoven v řádu desetitisíců. Na debetní strany byly evidovány pouze výběry v hotovosti v rádech statisíců a milionů, bankovní poplatky a platby České správě sociálního zabezpečení, zdravotní pojišťovně a finanční správě. Z účtu nejsou patrné žádné platby ve prospěch třetích osob.
32. Správce daně si dále opatřil diplomovou práci Mgr. P. M. (syna M. M.) z roku 2014, nazvanou „Vstup nového produktu na farmaceutický trh“. Uvedená diplomová práce podrobně popisuje uvedení produktů „IPC Komplex“ na trh včetně detailního rozpisu nákladů a tržeb, počtu prodaných balení a hrubého zisku z prodeje dosaženého v roce 2013. Autor diplomové práce v úvodu děkuje žalobci za to, že mu poskytnul interní data. Na základě těchto dat provedl autor diplomové práce přesné vyčíslení počátečních nákladů: registrace Státního zdravotního ústavu 24 000 Kč, grafika a design 18 610 Kč, personální provize 178 381 Kč, celkem 220 991 Kč (vše bez DPH). Dalším zmiňovaným nákladem, který lze jen těžko vyčíslit, jsou náklady práce managementu žalobce, který na projektu po celý rok 2011 intenzivně pracoval. Celkový hrubý zisk z prodeje doplňků IPC Komplex za rok 2013 vyčíslil autor diplomové práce na 851 025,74 Kč při celkovém počtu prodaných balení 17 056. Autor rovněž uvádí, že na uvedení produktové řady měl žalobce zpracovaný business plán. Dle autora diplomové práce se počáteční investice vrátila za necelé čtyři měsíce.
33. Od Policie ČR správce daně získal protokoly o výsledku svědků L. L. a M. L., protokoly o výsledku obviněných V. B. a R. P. a přepis odposlechů zachycujících komunikaci mezi panem B. a panem P.
34. Z výpovědi svědka L. L. (jednatele společnosti GA) vyplynulo, že společnost GA fakticky neřídil a byl úkolován svým jediným zaměstnancem, panem M. L. Pan L. neměl povědomí o tom, co společnost vykonává a za co jí chodí na účet peníze, faktury za „odvedenou práci“ vystavoval a razítkoval účetní pan V. B., a to dle pokynů pana R. P., který byl prostředníkem mezi účetním, panem B. a J. S. Práci společnosti GA „dohazoval“ pan P., kterému za zprostředkování následně z příchozích peněz vyplatil provizi, kterou nijak v účetnictví neevidoval. O jaké práce se jednalo, si pan L. nedokázal vzpomenout. Uvedl pouze, že společnost GA provedla subdodavatelsky „školení nějakou obsluhou nějakých strojů“. Název žalobce mu nic neříkal. O tom, jak společnost GA

prováděla činnost deklarovanou fakturou vystavenou pro žalobce, nic nevěděl. Svědek je vyučený truhlář a společnost GA, jejímž hlavním předmětem podnikání mělo být provádění průzkumu a analýzy trhu, založil proto, že to chtěl zkusit.

35. Svědek M. L. vypověděl, že byl u společnosti GA zaměstnán zhruba šest měsíců od počátku roku 2012. Dělal řidiče a jeho úkolem bylo vozit nějaké písemnosti a účtenky účetnímu panu B. K otázce, zda ví, že by společnost GA vykonávala nějakou ekonomickou činnost, pan L. uvedl, že nikdy neviděl nikoho nic provádět, neviděl, že by společnost GA realizovala nějaké zakázky. Svědek dával pokyny panu L., kdy má provést hotovostní výběry z účtu společnosti GA. Sám dostával pokyny od pana. Vybrané peníze se následně v hotovosti předávaly panu P.. Na otázku, proč tomu tak bylo, nedokázal pan L. odpovědět.
36. V. B. (účetní společnosti GA) a R. P. byli spolu s dalšími osobami (panem M., panem S. aj.) obviněni z toho, že se dopustili zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Dle usnesení o obvinění pan S. fakticky ovládal několik společností (včetně společnosti GA), a to prostřednictvím několika osob, včetně pana P. a B. Ti zajišťovali po předchozí dohodě s odběrateli vystavování faktur za fiktivní plnění, a to tak, že po obdržení požadavku se domluvili, jaká společnost bude v pozici vystavitele faktury s ohledem na to, aby přiznání k DPH za danou firmu nevzbudilo pozornost správce daně. Obvinění měli dále zajišťovat výběry peněz v hotovosti a vracení jejich podstatné části zpět plátcům ve formě „provizí“, přičemž sami si za tuto službu ponechali určité procento jako vlastní provizi.
37. Pan B. k uvedenému obvinění uvedl, že nesouhlasí s tím, co je mu kladeno za vinu, neboť dělal jen účetního a nezajímal se o to, zda byla plnění, která fakturoval, fakticky uskutečněna.
38. Pan P. vypověděl, že s panem S. se zná od poloviny roku 2010, kdy se dohodli, že pan P. „zajistí“ několik společností, které budou „zprostředkovávat práci za smluvní provizi“. Hlavním úkolem pana P. bylo na základě pokynů pana S. vozit a přeposílat faktury a opatřovat je razítkem a podpisem za jednatele jednotlivých společností. Od pana S. dostával podklady, které následně předával panu B., který zpracovával a podával na finanční úřad daňová přiznání, vystavoval faktury atd. Ve chvíli, kdy přeposlal podklady od pana S. panu B., také vyrozuměl jednatele dodavatelských společností, že „je práce“. O tom, kdo a kdy práci konal, se již ale nezajímal. Nemá tedy ponětí, zda fakturované práce byly zajištěny přímo na fakturách uvedenými dodavateli, nebo jinými subjekty. Tok peněz popsal tak, že finanční prostředky, které byly odběrateli (tj. i žalobcem) zaslány na účty dodavatelů, předával po odečtení provize panu S. Podnět k výběru hotovosti z účtu dostával od pana S., on sám jej předával jednatelům dodavatelských společností. Ke společnosti GA uvedl, že tato společnost sama žádné činnosti neprováděla, ale domnívá se, že jejich výkon zajišťovala přes subdodavatele.
39. Správce daně zaslal dne 13. 1. 2016 žalobci výzvu k odstranění pochybností. Konstatoval, že má pochybnosti o tom, zda žalobce předmětný nárok na odpočet DPH uplatnil v souladu s § 72 a násl. zákona o DPH. Své pochybnosti podrobně odůvodnil, mimo jiné s odkazem na výše shrnuté poznatky. Žalobce na tuto výzvu reagoval podáním ze dne 2. 2. 2016, k němuž přiložil faktury vystavené společnostmi FAVEA a Favea Ingredients. Podle správce daně však žalobce neodstranil jeho pochybnosti specifikované ve výzvě ze dne 13. 1. 2016. Správce daně proto dne 21. 2. 2017 (poté, co žalobce seznámil s

výsledkem kontrolního zjištění a poskytl mu prostor vyjádřit se k tomuto výsledku), vydal dodatečný platební výměr, kterým doměřil žalobci DPH za zdaňovací období leden 2012 ve výši 440 000 Kč. Žalovaný následně (žalobou napadeným rozhodnutím) zamítl odvolání podané žalobcem proti uvedenému dodatečnému platebnímu výměru.

40. Finanční orgány dospěly k závěru, že žalobce sice realizoval projekt vytvoření vlastní produktové řady IPC Komplex. V rámci tohoto projektu musel nějakým způsobem řešit i grafickou podobu obalů na danou produktovou řadu a správnost textů uvedených na obalech. Dle finančních orgánů ale tuto činnost neuskutečnil dodavatel deklarovaný na posuzovaném daňovém dokladu (společnost GA).
41. Krajský soud při hodnocení závěrů finančních orgánů vycházel z úpravy podmínek pro uplatnění odpočtu DPH obsažené v § 72 a násl. zákona o DPH. Podle § 72 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelného plnění poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Podle § 73 odst. 1 písm. a) téhož zákona je základní podmínkou pro možnost uplatnění nároku na odpočet daně, kterou vůči plátcu uplatnil jiný plátce, prokázání tohoto nároku daňovým dokladem.
42. Samotným předložením (formálně bezvadného) daňového dokladu však nedochází k automatickému prokázání nároku na odpočet daně. Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Zákon nestojí na formálním vykazání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 – 107). Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 93/2007 – 84, konstatoval, že ani *„doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění.“* Pro uplatnění nároku na odpočet daně nestačí ani prokázat, že se zdanitelné plnění uskutečnilo, je třeba prokázat, že k jeho přijetí došlo deklarovaným způsobem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 9 Afs 42/2011 – 56, a ze dne 23. 4. 2014, č. j. 9 Afs 91/2013 – 38).
43. Dále je třeba uvést, že k problematice rozložení důkazního břemena mezi správce daně a daňový subjekt v daňovém řízení existuje bohatá soudní judikatura, jejíž závěry sice byly formulovány především na podkladě úpravy obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, avšak v zásadě jsou aplikovatelné i na úpravu obsaženou v nyní účinném zákoně č. 280/2009 Sb., daňovém řádu (dále jen „daňový řád“). Plyne z ní, že daňové řízení je postaveno na zásadě, podle níž každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nemůže získat z vlastní úřední evidence (§ 92 odst. 4 daňového řádu). Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má však některé výjimky – například podle § 92 odst. 5 písm. c) citovaného zákona správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či

úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119).

44. V nyní posuzované věci správce daně zjistil četné skutečnosti, které zpochybňují věrohodnost daňového dokladu předloženého žalobcem. Žalobce například podal dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2012, v němž zvýšil základ daně z příjmů na základě předmětné faktury. Předseda představenstva žalobce, pan M., v trestním řízení částečně doznal svou vinu ze zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, byť pouze ve vztahu k DPPO. V daňovém řízení pan M. uváděl, že provedení grafického návrhu obalů domlouval s panem S., který ale ke společnosti GA neměl žádnou vazbu. Nestandardně působí také skutečnost, že objednávka byla zformulována velice vágně. Vzhledem k hodnotě plnění ve výši 2 200 000 Kč bez DPH je podivné, že žalobce ani neuzavřel písemnou smlouvu s dodavatelem a bez dalšího si objednal plnění s nejasně stanovenými parametry (ze zadání nebylo vůbec jasné, jakou formou má být grafický návrh obalů zpracován, pro jaké produkty jsou obaly určeny, co mají splňovat, nebylo stanoveno ani časové vymezení projektu). Žalobce tvrdil, že konkretizace zadání byla provedena jinou formou, nebyl však schopen doložit žádnou auditní stopu, která by takovou konkretizaci prokazovala.
45. Pochybnosti vzbuzuje rovněž disproporce mezi deklarovanou cenou plnění a ekonomickým přínosem, který z něj žalobce měl mít. Podle žalobce zvýšila vlastní produktová řada jeho čistý zisk v roce 2013 cca. o 300 000 Kč, při odhlédnutí od všech dalších nákladů spojených s uvedením této produktové řady na trh by se tak jen investice do grafického návrhu obalů žalobci navrátila až téměř za 7 let. Takový výdaj proto nedává vůbec žádný ekonomický smysl. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že výrazně věrohodněji působí údaje uvedené v diplomové práci P. M., v níž jsou náklady na grafika a design produktu IPC Komplex vyčísleny na 18 610 Kč (blíže viz výše bod 32 rozsudku).
46. Pokud jde o skutečnosti zjištěné z výpisu z bankovního účtu společnosti GA (viz výše bod 31 rozsudku), soud plně souhlasí s hodnocením finančních orgánů, že pohyby, k nimž na tomto účtu docházelo, nesvědčí o tom, že by daná společnost vykonávala standardní podnikatelskou činnost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že platba na základě nyní posuzované faktury proběhla účelově, peníze byly z účtu obratem vybrány a většina z nich patrně vrácena (přes prostředníky) žalobci. Tento závěr podporují také výpovědi svědků L. L. a M. L., výpovědi obviněných V. B. a R. P. a další skutečnosti zjištěné orgány činnými v trestním řízení (viz body 33-38 rozsudku). L. L. zjevně plnil pouze úlohu „bílého koně“, jak trefně poznamenal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Také dle výpovědi pana L. a pana P. společnost GA neprováděla žádnou standardní podnikatelskou činnost. Pan B. to sice ve své výpovědi rozporoval, ale z odposlechů telefonních hovorů pana B. s panem P. zajištěných Policií ČR plyne, že pan B. si byl dobře vědom toho, že vystavuje faktury za fiktivní plnění (k přepisům těchto hovorů a jejich podrobnému zhodnocení viz str. 47 a 48 zprávy o daňové kontrole; krajský soud se s hodnocením správce daně ztotožňuje).
47. Žalobcem předložené důkazy (kopie dokumentace k vlastní produktové řadě, seznam schválených zdravotnických tvrzení, text zachycující komunikaci, která patrně probíhala v souvislosti s přípravou obalů na předmětnou produktovou řadu, a faktury vystavené společnostmi FAVEA a Favea Ingredients) tyto pochybnosti neodstranily. Lze souhlasit

s finančními orgány, že tyto důkazy svědčí toliko o tom, že žalobce vytvořil vlastní produktovou řadu doplňků stravy, ale nijak nesvědčí o tom, že by grafický návrh obalů dodala žalobci právě společnost GA. Naopak zmíněný text zachycující komunikaci probíhající v souvislosti s přípravou obalů svědčí spíše o tom, že texty určené na obaly vznikaly v rámci žalobcova podniku, za spolupráce se specialistkou ze společnosti FAVEA, tj. výrobce předmětné produktové řady.

48. Krajský soud tedy konstatuje, že zasláním výzvy správce daně k odstranění pochybností dne 13. 1. 2016 přešlo důkazní břemeno na žalobce. Zároveň platí, že pochybnosti správce daně se žalobci v následném řízení odstranit nepodařilo. Krajský soud zároveň nepřisvědčil žalobci, že by požadavky finančních orgánů, aby doložil svá tvrzení dalšími důkazy, byly excesivní. Námitky žalobce, že nebylo povinností pana M. zabývat se vnitřní strukturou společnosti GA, že správce daně nevzal v potaz obchodní zvyklosti a zavedenou praxi mezi panem M. a panem S. atd., nemohou zastřít existenci vážných pochybností o věrohodnosti žalobcem předloženého dokladu. Za těchto okolností nebylo nepřiměřené požadovat po žalobci doložení dalších důkazů.
49. K námitce žalobce, podle níž jiné důkazy nemá, neboť většina podkladů, které měl k dispozici, byla zabavena Policií ČR, krajský soud konstatuje, že předmětná tvrzení zůstávají v obecné rovině a nejsou žádným způsobem doložená.
50. Neobstojí ani námitky, kterými žalobce brojí proti použití důkazů získaných z trestního řízení v řízení daňovém. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, listiny, z nichž je patrný obsah výpovědí svědků podaných v jiných řízeních o právech a povinnostech než v daňovém řízení, v němž má dotyčná listina sloužit jako důkaz, mohou být podkladem pro rozhodnutí, není-li to na úkor práva daňového subjektu být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky, byly-li pořízeny i v jiných ohledech v souladu se zákonem a dostaly-li se do sféry správce daně zákonným způsobem. Uvedené listiny musí být daňovému subjektu zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění z nich vyplývající upřesnily, korigovaly či vyvrátily. V případě, že výpovědi svědků zaznamenané v listinách jsou v rozporu s jinými důkazy provedenými v daňovém řízení, je třeba tento rozpor odstranit, a to zpravidla výsledkem dotyčných svědků. Krajský soud konstatuje, že tyto podmínky byly v nyní posuzované věci splněny. Žalobce ostatně ani konkrétně nenamítá, že by tomu bylo jinak. Žalobce neuvádí nic o tom, že by například nemohl být přítomen výsledkům svědků prováděným v předmětném trestním řízení, na jejichž výpovědi správce daně odkazuje, nebo že by jejich výpověď byla v rozporu s důkazy provedenými v daňovém řízení.
51. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 19/2009 – 57 krajský soud uvádí, že Nejvyšší správní soud zde navázal na závěry, které vyslovil ve výše citovaném rozsudku č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, a dále je rozvinul. Poukázal přitom jednak na skutečnost, že výslech obviněného je zároveň prostředkem jeho obhajoby, obviněný tak může uvádět i nepravdu, což může ovlivnit výpovědní hodnotu protokolu o výpovědi obviněného pro účely daňového řízení. Dále konstatoval, že listina zachycující výpověď osoby v trestním řízení nemůže být jediným rozhodujícím důkazem, kterým by správce daně unesl své důkazní břemeno zpochybňující účetnictví daňového subjektu. V nyní posuzované věci však nelze tvrdit, že by jediné rozhodující důkazy, kterými by správce daně unesl své důkazní břemeno, měly původ v trestním řízení. Správce daně ve

výzvě k odstranění pochybností odkazoval i na důkazy, které neměly původ v trestním řízení. Tyto důkazy zároveň nebyly v rozporu s důkazy získanými z trestního řízení.

52. Krajský soud dále přisvědčuje žalovanému, že finanční orgány nikde neuvádějí, že se pan Mašát dopustil trestného činu zkrácení daně. O panu M. hovoří toliko jako o obviněném z trestného činu zkrácení daně, samy tedy nehodnotí, zda se trestný čin stal či nikoliv (což by jim skutečně nepříslušelo). Finanční orgány pouze vycházejí z poznatků získaných v souběžně probíhajícím trestním řízení. Na tom není nic nepřipustného.
53. *Obiter dictum* krajský soud dodává, že z jeho úřední činnosti (z řízení vedených u krajského soudu o žalobách podaných proti rozhodnutím o doměření DPH dalším společností personálně propojeným s žalobcem, viz např. řízení vedené pod sp. zn. 31 Af 25/2018 nebo pod sp. zn. 31 Af 39/2018) je mu známo, že předmětné trestní řízení již bylo pravomocně skončeno. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 12. 2016, sp. zn. 40 T 16/2015, shledal obžalované J. S., M. M. a několik dalších osob vinnými zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku. Městský soud uložil J. S. podmíněný trest odnětí svobody, trest zákazu činnosti a trest propadnutí majetku, M. M. pak uložil podmíněný trest odnětí svobody, peněžitý trest a trest propadnutí náhradní hodnoty. Vrchní soud v Praze následně rozsudkem ze dne 29. 11. 2019, sp. zn. 3 To 121/2018, potvrdil výrok o vině i trestu uloženém M. M., ve vztahu k J. S. zrušil výrok městského soudu o uloženém (podmíněném) trestu odnětí svobody a nově rozhodl, že se J. S. odsuzuje k (nepodmíněnému) trestu odnětí svobody v trvání šesti roků.
54. K návrhům na provedení důkazu audiozáznamy výpovědi M. M. aj. S., které byly učiněny v trestním řízení, krajský soud uvádí následující. Finanční orgány nepochybily, jestliže tomuto důkaznímu návrhu nevyhověly. Soud souhlasí s žalovaným, že výpověď pana M. nelze osvědčit jako důkaz prokazující uskutečnění předmětného obchodního případu dle předložené faktury. Jednalo by se pouze o tvrzení o skutkovém stavu z pohledu žalobce. Osoba uplatňující nárok na odpočet daně nemůže pouhým svým tvrzením (respektive tvrzením osoby v pozici jejího statutárního orgánu) prokázat, že obchodní případ proběhl tak, jak sama tvrdí v přiznání k DPH. K výpovědi pana S. pak soud konstatuje, že správce daně se jej pokusil sám vyslechnout, ale pan Severský odmítl v daňovém řízení vypovídat. Audiozáznam výpovědi pana S. v trestním řízení by nicméně představoval nadbytečný důkazní prostředek, který by již nemohl na hodnocení finančních orgánů (vzhledem ke skutkovému stavu vyplývajícím z jiných důkazů) nic změnit. I kdyby totiž výpověď pana S. měla potvrzovat tvrzení žalobce o uskutečnění posuzovaného zdanitelného plnění, nebyla by tato výpověď věrohodná. K návrhu žalobce na provedení těchto důkazů v soudním řízení viz výše (bod 22 rozsudku). Z obdobných důvodů krajský soud souhlasí s finančními orgány, že by bylo nadbytečné provádět výslech P. M.
55. K žalobní námitce týkající se odkazu žalovaného na výpověď pana F. V. krajský soud konstatuje, že žalovaný se touto výpovědí zabýval primárně v reakci na odvolací námitku žalobce. Zároveň ovšem vysvětlil, v čem je tato výpověď (alespoň nepřímou) relevantní pro nyní posuzovanou věc (vedle bodu 62 viz také bod 54 rozhodnutí žalovaného).
56. Žalobce dále namítl, že podle judikatury Ústavního soudu i za situace, kdy skutečným dodavatelem byl jiný subjekt, než subjekt uvedený na dokladech, je třeba umožnit daňovému subjektu prokázat skutečné výdaje jinými prostředky. Krajský soud nerozumí

tomu, z jakého důvodu by měla být daná judikatura relevantní pro nyní posuzovanou věc, jestliže žalobce (jak sám zdůrazňuje) nikdy ani netvrdil, že by skutečným dodavatelem byl jiný subjekt, než subjekt uvedený na předloženém dokladu.

57. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal i s dalšími námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání proti rozhodnutí správce daně. Jeho rozhodnutí tak zcela jistě není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

VI. Závěr a náklady řízení

58. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
59. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. února 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

